

# SABADELL FEDERAL

Setmanari porta-veu del Partit Federal

Redacció i Administració: Jardí, 7 i 9

Els originals no's tornen.

Dels articles ne son responsables els seus respectius autors.

SUBSCRIPCIÓ MENSUAL . . . 50 CÉNTS.

NOMBRE SOLT . . . 10 »

## La protesta obrera

Magnífic espectacle l'ofert per el proletariat espanyol el dia 18.

En compliment a lo acordat anteriorment el paro va ésser general en quasi tota Espanya, responnent així els obrers a la cridafeta als seus sentiments altruistes per els que lluiten per la prompte lliberació dels empresonats per delictes socials i polítics, i per l'immediat abaratiment de les subsistències.

La jornada a Sabadell fou un veritable èxit. L'obrer sabadellenc, responnent unànim al clamoreig dels seus germans que demanen pa i llibertat, va acreditar-se, davant el món enter, com a individu d'una classe perfectament capacitada per encarregar-se de les seves propies i justes reivindicacions.

No d'altre faisó el jutgen els sicaris del poder capitalista quan, a pesar de posseir tota la extensa i complicada màquina de la força, va veure's desde el dia avans, als guardadors de l'ordre públic, prenent les més ridícoles mides de previsió per evitar fets qual realització no estava més que en la enfebrada imaginació dels espantadços *guindilles* de tota mena.

La persecució de la *ferotge hidra revolucionaria* començà el diumenge a la nit, i s'havia de veurer el zel que desplegarèien alguns senyors, vestits de paisà, visitant els magatzems de venèrei instalats en el carrer de Fray Lluís de Lleó i registran tots els quartos *reservats*. Tan insólita va semblar a aquelles pobres pupiles tal inspecció, que va haver-n'hi alguna que, confonent-los amb els metges de la Secció, va apressar-se a aixecar-se les faldilles amb el fi d'ensenyar la seva *vida privada*. Es clar! Com que saben l'escrupulós que és l'alcalde en matèries d'higiene...

Al clarejar el dilluns va adquirir la ciutat l'aspecte més *pintoresc* que's pot imaginar. Tot el comerç tancat, el mercat sense cap venedor i Sabadell ocupat *militarment* per les forces de mar i terra que segueixen les *inspiracions* del capità Tejido. Adhuc els de la *mort* feren acte de presència, lluint el seu gentil continent, carrabina en rast, semblant, exactament, els saions que figuren en la processó del divendres sant. La por, com la propina, es voluntaria.

El capità Tejido, va multiplicar-se, excedint-se a sí mateix. Havia de veure'l trucar

les portes dels establiments amb el seu invicte sabre, exigint als comerciants a tenir-les obertes, responnent de la integritat dels vidres i ordenant passar a compte seu els desperfectes que s'ocasionessin.

Després donava mitja volta i al desencadenat galop del briós animal que portava entre cames enfilava el passeig central de la Rambla, caient com un aereolit al costat de una parella dels seus subordinats que estaven de servei al baixador de la Rambla i de peu als estrebs amb la ma dreta sobre els ulls, a tall de visera, preguntava amb veu mascle: A on és la caballeria? Buscava una parella montada que el seu afany de grandeses convertia en formidable divisió.

No li faltava res més que un abric gris i uns binocles de campanya per a fer-nos el mateix efecte que Napoleó el gran, moments avans de la batalla d'Austerlitz. El gest i el genit eren el mateix; paraula.

Amb aquestes tonteries va discorrer el dia sense el més petit accident, com no sigui un vidre trencat en la drogueria Rafart i la suspensió del mítin anunciat en el Teatre Cervantes en quals portes les tropes del front occidental donaren una brillant carga dirigida per el generalíssim, eficaçment secundat per l'artilleria que manava un delegat governatiu que semblava D. Quixot en la segona part.

El dimarts tornaren els obrers al treball satisfets de l'acte realitzat i segurs de la incontestable força del proletariat quan l'assisteix la raó i la justícia. Com assaig no ha estat malament; confiïm doncs, en que no ha de tardar molt el dia de les ansiades reivindicacions.

Tothom elogia la actitud correcte i disciplinada dels treballadors, tothom menys el «Diari de Sabadell», aquest orgue dels desequilibrats que, al ressenyar aquesta vaga model, llença les parts traseres a l'aire i entre brams i coces destroça la lògica, la veritat i el sentit comú.

Tinguin entés els que escriuen l'esmentat periòdic, que és completament fals que el dilluns deixés ni un sol obrer el treball coaccionat pels seus companys, i si va haver-hi algunes coaccions, aquestes van ésser perpetrades per la força pública que va obligar als comerciants a obrir les portes, que volien

mantenir tancades en ús de l'inalineable dret que'ls concedeixen les lleis, aquestes lleis que violaren els que tenien la sagrada obligació de guardar-les i respectar-les.

Tot aixó que diu el «Diari de Sabadell» de que en Tejido feu bé en fer obrir les carniceries de la Plaza Major per a que no es confongués la protesta amb el dejuni, que ho conti a un guardia, doncs ningú que no sigui un ximple rematat ignora que precisament era aixó lo del dilluns: *la protesta dels que dejunen*. Prova de que els carnicers tenien raó en no obrir els seus establiments está en que no va acostar-se una rata a comprar rés. Ni les cuineres dels redactors del «Diari de Sabadell». Ni tampoc les guardies civils.

En quant a lo que diu el citat periòdic de que l'ordre va ésser complert a pesar de lo que segurament algú hagués volgut, sápigam el desorientat confrare que l'ordre s'altera, i de ferm, quan la classe obrera creu que deu alterar-se. Lo bonic del cas és que tals alteracions van encaminades al millorament de tots els explotats, adhuc dels més infelïços, dels que essent-ho molt, com dits redactors, creuen estúpidaement perténixer a una classe privilegiada.

### El Presupuesto de cul...to y clero

Andaba por cierto camino un labriego cuando, al llegar a una encrucijada, se encontró con un vecino suyo que estaba atónito contemplando el cadáver de un fraile tendido a lo largo en la carretera.

—¿Qué haces ahí tan atontado?, le preguntó.

—Aquí estoy mirando a este infeliz a quien tan mala faena han hecho.

—¡Imbécil! ¿No te robó bastante en vida que aún te dejas robar el tiempo por ese tío, después de muerto?

Eso ha pasado ahora en España. Después de tantos siglos de continuos y tremendos saqueos perpetrados por los ministros de una religión de paz y amor, cuando el sentimiento religioso del pueblo español se encuentra enterrado bajo siete capas de tierra, vienen los señores legisladores robando el tiempo necesario para cosas serias y echando un cable a los insaciables clérigos para que sigan chupándonos la poca sangre que nos queda.

Es la eterna canción; la cursilería que hemos heredado de aquellos, llamémosles literatos del siglo pasado, de Pérez Escrich con su «Cura de aldea», pintándonos las virtudes del paria de los sacramentos, que recoje niños abandonados, es el sostén de

los desvalidos y ofrece su propia existencia en aras de la caridad cristiana.

Ahora hay ferrocarriles y viajamos; ahora hay más medios de publicidad y nos enteramos; ahora sabemos muy bien quien es el clero rural.

Dijo Víctor Hugo que en cada pueblo hay una mano que enciende la luz: el maestro; y una boca que sopla para apagarla: el cura. Y es verdad; solo entre la ignorancia puede descollarse el fanatismo que coloca al cura de misa y olla al frente de los pueblos rurales, para entregarlos, atados de pies y manos, al inmundo cacique que les atropella, explota y degrada.

Asco da pertenecer a una nación donde el presidente de su primera Academia, dice, como Maura, que es bochornoso que haya curas que cobran menos que los maestros de escuela. Ved la misión de uno y de otro, comparad las horas de trabajo de cada cual y decid luego a quien corresponde el Estado con mayores emolumentos.

Y después, que el cura no es persona, o, cuando menos, no es como las demás personas. Ha de despreciar las riquezas, ha de abandonar a sus deudos para dedicarse exclusivamente a servir a su Dios. Y no hay zancarrón de estos que no tenga alguna sobrina guapa a su lado, ni escopeta para cazar, ni revolver para dirigir el comité, ni baraja para jugar al tresillo o al monte, ni un hueso bien duro en la espalda que le impide inclinarse hacia tierra, como hacía San Isidro, a quien veneran y no imitan, ni una colocación de beatas que le mantienen, ni un gran ladrón que le nombre procurador, ni alguna ex-prostituta enriquecida que le instituye heredero.

La mar de gracia nos causó el señor Bugallal al decir que el cura rural es el consuelo de todos. Parece mentira que todo un ex-ministro inviarta así el género gramatical de las palabras que pronuncia. El consuelo de *todas* debiera haber dicho y no habría uno solo que no asintiera a sus palabras. A tal extremo llega, en este punto, la inmoralidad del bajo clero, como la del alto y del mediano, que para implantar en España el reinado de las buenas costumbres no vemos más remedio que proceder a la total extinción de la Iglesia, como muy acertadamente dijo nuestro amigo y casi paisano Félix Azzatti.

No estamos conformes con la nivelación de sueldos propuesta por algunos diputados republicanos. Si un obispo cobra del Estado muchos miles de pesetas, y un cura de aldea pocos centenares, no ocurre en esos empleos ni más ni menos que lo que en todos los que subvenciona la Hacienda nacional. Tenemos alguaciles de Juzgados de instrucción que cobran cuatrocientas ochenta pesetas anuales, sin tener derechos de pié de altar, mientras el ministro de Gracia y Justicia (como los otros) se embolsan sus seis mil dures.

Y no se diga que el Estado usurpó los bienes de la Iglesia, pues ésta no puede tenerlos con arreglo al Evangelio, y si bien llegó a poseer sumas fabulosas, nadie ignora los reprobables y delictivos medios de que se valió para adquirirlos. Si en cambio de aquello le suelta hoy los cuantiosos milloneros que cobra, dese por satisfecha tanto más cuando ve como suele pagar la patria a los que dan su vida por ella y, lo que es peor, como se indemniza al pobre obrero que se rompe el bautismo cayendo desde un andamio.

Aunque solo fuese por librarnos de esta plaga, están justificadas, mil veces, las ansias revolucionarias del pueblo español,

víctima propiciatoria de la Iglesia Romana en general y del zafio cura rural en particular.

F. MOLINER SALCEDO.

## ECOS

Nadal... Nits líriques i inefables, nits sorolloses i faranduleres, plenes d'ingenuïtats i de sentimentalismes, seran les tres nits que s'acosten com un avenç de presentalla dels tres Reis d'Orient. En Nadal se sent com mai l'amor a la família i a la llar, que produeix aquella tendresa enternidora que acompanya a les libacions en el menjador ample i polit, en les parets de les quals els retrats dels avis presideixen els destins de la casa amb la austera rigidesa de les seves cares arrugades. Déu ésser per aixó que els que per un voler del Destí es troben lluny del sostre pairal i de l'escalf dels seus pares, senten com mai el dolor de la anyorança i per un dia troben amarg i exòtic el menjar mercenari de la dispesa. Per aixó en aquests dies en que es troben els fills o els pares que son dispersos, i ádhuc els que no ho siguin, es procura que en aquesta diada tota la família reunida celebri una festa íntima que tingui regust de dia lapidari, fent-se una sola i única cosa: el menjar suculent i abundós, com si un corn nadalenc fes de les taules casolanes i humils unes taules pantagruéliques, o com si les nostres mares o les nostres esposes, les admirables arbitristes domèstiques, tinguessin en aquell dia l'ànima gurmant i refinada de Lúcul o de Trimalció, fent-nos assaborir unes reminiscències dels seus banquets famosos... Però veu's-aquí com la poètica i senzilla tradició natalenca es pert per entre el llard de les cassoles condimentadores. La tradició d'ara ja només és menjar molt, excessivament, fins arribar a la irritació dels estómacs, i l'abús d'aquests dies, portará, naturalment, l'ingerir també molt de bicarbonat per a facilitar les funcions digestives. El menjar és el tema, la característica, la fesomia de la diada, ja sigui bo o dolent, plebeu o aristocràtic, però menjar fins a la golafreria. Sembla sinó que Jesús avui baixés a la terra per a dir als homes des de l'estable de Betlem: Atipeuvos, celebriu en honor meu els agaps més frugals i fruiu solament del sentit de la gula. Perque tothom del neixement del taumaturg de Jerusalem n'han fet una costum rabeleisiana, uns dies de platxeri, unes hores de abundancies, en les quals la gent s'atipa com si avans de Nadal se decretés un mes de abstinència o de dejuni.

En aquest any, però, aquest suposat mes de dejuni fa molt que és realitat, que s'allarga indefinidament, sentint els homes una buidor persistent i toçuda en els seus estómacs, que els ventres rondinen. I per Nadal malgrat la vaga del dia-18, les subsistències no aniran pas més baixes de preu, no estaran a l'alcanç de les butxaques del pobre ço que altres anys podia constituir la alègría de la seva taula. Unes festes nadalenques així, que haurien fet tristes i paoroses si aquells *sans-culottes* persisteixen en els seus tretze de la vaga general, potser no tenen parió en la història, perque serà un Nadal invertit, un Nadal magre i no gras, un Nadal pel ric i no pel pobre, i si el primer pensarà en el Crist que diu adorar, el segon haurà de rendir tribut en el seu ápat, que no tindrà cap notorietat, a n'aquell Anticrist esclau sortit de les estepes. Perque avans hi havia una certa nivellació en les taules, al menys fraternitària ja que no en els menjars, però aquest any de misèria i de dolors el Nadal

serà pels proletaris, els paries eterns, un Nadal sense gabances, sense la pau aquella i sense aquella dolcesa familiar, tan encantadora. Si Jesús sapigués veure aquestes desventures, avui diria al món desde el seu jas de palla, avançant-se trenta anys,—tot déu pot ésser un vident,—les paraules aquelles del sopar dels apòstols: «Teniu, preneu, que aquest és el meu cos, beveu que aquesta és la meva sang...» i els homes en aquesta nit única de l'any s'emborratxarien amb les dádives divines.

JOHANNAN.

## ANANT PEL MON

### Portugal i Espanya

Els germanòfils espanyols han sapigut de nou, per les seves fosques maquinacions, captar-se flamants títols denigrants amb la seva pretesa revolució que havia de canviar els destins de Portugal. Dolent i jesuític aquest esperit germànic, no fa més que convertir allà on l'ànima espanyola és més deixada i incoherent, més pueril i inculta, en el centre d'esplai i d'exhibició de les seves toçaderies germàniques. Aquest lloc és en les ciutats fronterisses d'Espanya amb Portugal. I d'aquests llocs és aon va sortir la setmana passada, aquell abort de revolució que ajudat per la Lusitania tota, havia d'impedir que s'embarquessin els soldats que han de combatre a les trinxeres aliades.

Potser no hi ha cal·licatius prou durs per a batejar no sols la conducta d'aquests amics fidels i obcecats de la Alemanya, sino la passivitat del govern espanyol que permet aquestes públiques i greus expansions d'un sentiment, que per la manera d'ésser exterioritzat, ens demostra que no és gens generós ni magnànim. Aquesta revolució portuguesa que no arribà ni a motí ni a revolta de carrer, fou només que un intent per a veure si s'aixecava contra el Govern de la jove República un formidable esperit protestari per a impedir aquell embarc i en contra les decisions nobles i enlairades del mateix que es posa al costat d'Anglaterra, que ha extés sempre, a través dels mars, la seva protectora mà sobre aquell poble, fent-lo respectar per les nacions de tot el món.

D'aquestes maniobres espanyoles que dirigeix el senyor príncep de Ratibor, quin concepte en tindran els portuguesos, qué pensarán de l'Espanya oficial, secundadora sempre de les intencions alemanyes? Espanya ha sigut en tot temps una mala amiga de Portugal, i hauria sigut com aquella Prudencia, companya de Margarita Gautier, si en el canó de règim li hagués succeït com a la Dama de les Camelies, morint tuberculosa i rodejada d'usurers. Espanya de la tragedia se n'hauria emportat la millor part, però com que no ha sigut així, ara se complau en posar en entreditla i entrebancar la marxa d'aquell poble, sense altre il·lusió que publicar grans titulars en els rotatius de mentides fonambulesques, i per a fer creure als pusilànims i als simples de cervell, que en el seu dia Portugal pot reintegrar-se a Espanya...

Després de tot, aquestes maniobres baixes que per ara no tenen cap conseqüència, poden portar més enllà series complicacions. Potser no sigui un Machado dos Santos el que allavors caigui sobre llur cap el càstic dels seus flacs lirismes. Ja quan s'implantà la República, en terreny espanyol se tenien les secretes conferències insurreccionals i sota sostres espanyols s'amagaven les ban-

peres reialistes i un nou marquès de Lan-  
tenac buscava en els boscos lusitans la seva  
Vendée, per a que els pagesos s'alcessin  
contra la neixenta República. Poden els  
portuguesos apuntar les culpes espanyoles:  
ahir els reialistes, avui els germanòfils,  
demà... demà potser serà sigui Portugal  
ens llegeixi molt seriosament, el seu memo-  
rial d'agravis.

TROTTER.

## L'augment dels lloguers

Coincidint amb les queixes de que ens  
ferem ressó la setmana passada, llegírem  
un anunci oficial de l'Alcaldia en el qual,  
obeint a certes denúncies fetes per alguns  
veïns d'aquesta ciutat referents a l'aug-  
ment injustificat dels lloguers, qual anunci  
publiquem en lloc apart, creient que no hi  
ha motiu que justifiqui tal augment, fa pre-  
sent a tots els propietaris que en cas de que  
elevin l'actual preu dels lloguers, encarint  
més la vida dels treballadors, avui ja difícil,  
prega es fagin les denúncies convenients,  
per a poguer augmentar a aquells la contri-  
bució.

No es creu justa aquesta asseveració als  
propietaris descarats, que augmenten fins a  
lo inverosímil el preu dels lloguers, als  
pobres que han de anar a caure a les seves  
mans?

Doncs bé, a l'endemà, apareix en el «Diari  
de Sabadell» amb el títol «Una disposició  
desacertada» un article asquerós, en el qual  
es defensa obertament als propietaris de-  
santrampats que per satisfer les seves ambi-  
cions pecuniaries, miren de fer impossible  
la vida en les llars obreres. I allí, fent gala  
d'una despreocupació sibarita, s'apoen en  
tota una serie d'afirmacions, en les quals  
exposen els seus drets d'iníquis propietaris  
i les raons que els assisteixen.

Aquesta cínica declaració potser més  
mereixeria el menyspreu que el comentari;  
però, davant de la poca vergonya demos-  
trada, ens veiem obligats a demanar-li a  
l'autor d'aquest article, a aquest despreciable  
ser que s'ampara a la redacció del «Diari de  
Sabadell», qual periòdic està donant proves  
d'una falta de sentit moral mai vista, i de

una mala fé propian de degeerats i d'estó-  
mecs plens, explicacions que justifiquin l'ar-  
gument, que no basten paraules; a veure  
els cassos que citarà de millors fetes pels  
propietaris quan més cars estan els treballs  
de construcció, suficientment pagades amb  
els lloguers cobrats, i a veure si també hi  
inclou els llogaters que s'han pagat les re-  
formes que s'han fet en llur casa.

Que els llogaters que en sofreixin les  
conseqüències sàpiguem esclamar-se i pro-  
testar-ne degudament.

## Notes i Comentaris

### Una disposició de la Alcaldia

Alguns veïns d'aquesta ciutat, han acu-  
dit a aquesta Alcaldia manifestant que els  
propietaris de les cases en que viuen els  
han apujat els lloguers de tal manera que  
difícilment podrán atendre als seus com-  
promisos.

I creient aquesta Alcaldia que no hi ha  
cap motiu que justifiqui tal augment, es creu  
en el deure de fer-ho present a tots els  
propietaris a l'objecte de que no toquin cap  
més preu dels actuals, per a no encarir  
més la vida dels obrers, als quals, en cas  
contrari, se'ls prega ho posin en coneixe-  
ment de l'Alcaldia per a augmentar a aquells  
la contribució, en la part que correspongui.

### Camí de l'Unió

A la sessió de vocals associats ocorre-  
guda al passat dimecres a l'Ajuntament de  
Barcelona, el concejal radical senyor Colo-  
minas Maseras, sens cap data que ho jus-  
tifiqués, ni exposar més raons que l'odi que  
sent per al valent lluitador Angel Samblan-  
cat, s'atreu a propalar la calumniosa men-  
tida de que nostre volgut amic i col-labora-  
dor està a sou de la Lliga Regionalista.

Nosaltres deplorem que sigui precisament  
en Colominas, l'edil que en plé Consistori,  
negà la existencia de Deu, que es fassi  
porta-veu davant de tot Barcelona de les  
canallades que's propaguen quan no hi ha  
ningú que pugui provar la més petita debi-  
lilitat a la seva feina revolucionaria.

Ara si que caminem de dret i depressa  
cap a la unió que tan és pregona.

### Apa, macos

Els senadors del regne pensen augmentar  
el número de empleats de la alta Cambra,  
uns dels requisits indispensables per optar  
als nous destins es de que siguin guapos.

Es llògic. Els venerables avis de la pa-  
tria, al veurer ja lluny aquells felissos anys  
de fácil virilitat comprenen que no poden  
ser servits a satisfacció més que per varons  
formosos.

### La amnistia

El Senat ha aprovat la llei de amnistia,  
s'enclouen en ella els delictes de insults al  
exèrcit.

Are sols falta que's possi desseguida en  
vigencia per que tornin al sí de les seves  
famílies tots els agafats a les estretes ma-  
lles dels còdigs de justícia civil i militar  
jah! I que's derogui sens perdre temps, la  
maleida llei de jurisdiccions per apropar nos,  
una mica més, al sigle XX.

## Sessió de l'Ajuntament

Brillant parlament del senyor Llagostera. — El  
senyor Brullet en ridícol.

Per fi s'ha consumat la ignominia més  
gran que registra l'història del Municipi de  
Sabadell.

Ara s'haurán acabat de convencer els  
obers de Sabadell qui són els veritables  
defensors dels seus interessos i quins són  
els que's prenen aquesta industriosa ciutat  
com a país conquistat.

En la sessió celebrada el dijous últim i  
després de discutida l'ordre del dia, vaposar-se  
a discussió el dictamen d'Hisenda que resolt  
la humana proposició de la minoria republi-  
cana referent a l'impopular impost d'inquil-  
nat. Començà el nás del senyor Farreras  
impugnant-lo i segons ell l'acceptar-se tal  
com estava redactat portaria una falta d'in-  
gressos en l'erari molt considerable, donat  
el buit que deixà la supressió de l'impost de  
consums. Diu que amb la desaparició de l'im-  
post de consums es beneficià bastant la clas-  
se obrera i d'acceptar-se ara lo que proposa  
la minoria republicana qui sab si l'Ajuntament  
es veuria obligat a reproduir el suprimet  
impost de consums.

# Antigua Casa VILA Lacy, 108

## Gabans a 40 ptes.

Gran assortit de GABANS de diferents models, i colors d'última novetat, al preu únic de 40 ptes

Gènere fabricat a Sabadell

Confecció esmeradíssima

No compreu GABANS sens abans visitar aquesta casa que és la que pot oferir-los més superiors al preu de

**40 pessetes**

Nostre volgut amic el senyor Llagostera en un bonic parlament que la premura del temps i el poc espai no ens permet publicar-lo íntegre, feu història de la supressió de consums i de la creació del de l'inquilinat. Com el senyor Griera, declara que és ferm partidari de la supressió dels consums i s'estranya l'orador que no coincideixi amb ell en l'assumpte que's debateix, doncs en aquest, com en aquell impost, s'atenta als interessos de la classe treballadora.

Recorda que els que més cridaven contra la desaparició de l'impost de consums eren els que per tenir torra als afores de la ciutat entraven el frau amb els seus carruatges de luxe.

En bonics paràgrafs plens de humans i bells sentiments, denuncia escenes de lamentable misèria desenvolupades en algunes pobres llars de varis deutors al Municipi, i convida als concejals que votin el dictamen per així acreditar-se de veritables defensors del poble.

L'alcalde manifestà que havent-hi desaparició de criteris es passi a votació i el senyor Llagostera fa constar que ja es té prou demostrat el resultat de la mateixa, puig massa coneix ja la conducta de la majoria d'aquesta casa.

El senyor Brullet amb veu de falsat defensa la majoria, lo que diu que votarà a consciència.

El senyor Llagostera molt oportunament aprofita la ocasió per a dir al senyor Brullet que és ell el menys indicat per a enraonar en aquest sentit, ja que avans d'ésser concejal va negar-se a pagar la quota que li corresponia amb cert arbitri sobre la llet, de la qual n'era productor dit senyor Brullet.

Aquest diu que va protestar de la susdita quota per a creure-la arbitrària, tota vegada que no tenia més que una cabra per a proveir de llet a tota la seva família.

També li tregué els drapets al sol nostre amic, al concejal lleter, sobre la falta de aceres en la finca de la seva propietat que ocupa ja, de tres o quatre mesos. S'excusa l'inculpat de que encara que tingui els bordons fets, s'hauran de desfer per a edificar les aceres quan se construeixin les de les finques a continuació.

Prénen part en aquesta discussió els senyors Moragas i Alsina (aquest molt acertadament i se surt en conclusió que el tal senyor Brullet no ha fet el dipòsit que marca la llei per a la construcció de les corresponents aceres, amb lo que queda demostrat lo que ja sabem; que en la casa gran hi ha privilegiats i aquests són el que volen que el pobre pagui l'impost d'inquilinat).

En resum: per onze vots contra sis fou refusat el dictamen. El pobre obrer, l'etern explotat, el que no pot posar-se a la boca un moç de pa, amb tot i ésser ell qui fa la producció, tindrà de fer la racció més petita dels seus ignoscents fills, sols per la superbia i baixesa de cor d'una majoria inepte, enemiga implacable del poble que va honrar-la amb sa representació.

Però encara queda a Sabadell un partit republicà fort i aimant del benestar de les

classes productores i farà una campanya constant i tenaç fins destruir amb estrèpit lo que els mals sabadellencs han creat.

## Noves

Atenint a lo sol·licitat per el diputat a Corts per aquest districte, Sr. Salas Antón, s'ha ordenat que siga doble el repart de la correspondència en el veï poble de Sentmenat.

—Durant les properes festes de Nadal se celebraran en l'espaiosa sala del Cercle Republicà Federal, uns lluits balls de tarda i vetlla i varis concerts matinals, anant tota la part musical càrrec de la aplaudida Banda Municipal d'aquesta ciutat.

—Accedint als desitjos dels venedors de la Plaça Mercat, la Alcaldia d'aquesta ciutat ha disposat que el dia 24 del corrent, vigília de Nadal, les hores de venda en dita plaça i demés carrers adjacents acabin a les quatre de la tarda, deixant de vendre-s'hi durant tot el dia 25, festivitat de Nadal.

—La Secció de "Belles Arts i Lletres" del "Centre Català", prepara d'algunes sessions selectes d'art per les properes festivitats de Nadal i Reis.

—Ha quedat constituïda l'Associació de la Premsa de Manresa, havent sigut elegit president de la mateixa D. Baldomer Saldoni.

—A la edat de 39 anys deixà d'existir el que en vida fou nostre amic i correligionari D. Joaquim Racudé Sanmiquel. Davant d'aquesta dolorosa pèrdua, enviem a la seva esposa i demés família, l'expressió del nostre més sentit condol.

—A tenor de lo disposat per R. O. de 12 de l'actual, s'ha obert en l'Ajuntament d'aquesta ciutat, un local destinat a rebre, amb caràcter perma-

nent, les queixes i reclamacions dels veïns respecte al compliment de les disposicions dictades en execució de la Llei de Subsistències.

Les denúncies que es formulin podran ésser-ho en paper comú, sempre baix la firma d'un veï major d'edat, o per comparecència verbal davant del funcionari encarregat del servei el qual aixecarà a l'acte la diligència procedent i seran, sens pèrdua de moment, comprovades per la autoritat local, procedint-se a lo que hi hagi lloc, segons la gravetat de la falta.

—En la reunió general ordinària celebrada ultimament en la entitat Aplec Esperanta Grupo, la Junta Directiva per el proper bieni quedà constituïda ee la forma següent: president, Joan Vilar-dell; vis-president, Martí Peig; secretari, Josep Olivé; vis-secretari, Pere Escapa; caixer, Nicomedes Ullar; vis-caixer, Antón Torner; bibliotecari, Pere Casanovas; vis-bibliotecari, Srta. Teresa Torra.

—Ahir divendres degué reunir-se la Junta de Vocals Associats per a aprovar els presupostos de l'any vinent. La setmana entrant en parlarem.

—Durant les vinents festes, tindran lloc en el local de la Fraternitat Republicana Radical, grans i magnífics balls i concerts a càrrec de la sempre molt aplaudida i reputada orquestra Fat-xendas.

Impremta Sallent.—Sant Quirce, 32.—Telèfon 520

## J. Vidal Tarragó

ADVOCAT

ha establert despatx en aquesta ciutat, carrer de Gràcia, 26, els diumenges de 9 a 12, continuant els dies feiners, junt amb el seu pare don J. Vidal i Valls, a Barcelona, Ronda de Sant Pere, 52, pral.

Companyia Comercial Alcoholar, S. A.

# Anís ARLEQUIN 'PICAROL'

Especialitat en Misteles, Moscatells  
i Licors de totes classes

Dipositari: **Josep Fitó** (a) **Mistos**

Sant Pere, 31 • Telèfon 660 • Sabadell